

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.038 van 30 november 2017
in de zaak A. 216.871/VII-39.467.**

In zake : Agnes PETERBROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2600 Berchem
Uitbreidingstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 september 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos van 2 juli 2015 waarbij aan de BVBA Tervuren Invest de ontheffing van het verbod tot ontbossing wordt verleend op percelen gelegen te Tervuren voor het aanleggen van een toegangsweg naar een nieuw te bouwen rusthuis met seniorenflats.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 april 2017.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Jan Bergé, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is eigenaar van een woning met tuin, gelegen aan de Hertenbergstraat 61 te Tervuren. Het perceel is grotendeels gesitueerd in een woongebied, behoudens een strook aan de voorzijde van het perceel die behoort tot een aangrenzend gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut. Naast de woning van verzoekster ligt een, deels bebost, terrein behorende tot het gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut. Op deze percelen wordt de oprichting gepland van een rust- en verzorgingstehuis met bijbehorende serviceflats. Het tehuis zal, blijkens de plannen, worden ontsloten door een verharde weg die doorheen de aanwezige bosstrook loopt. Deze strook valt onder de bescherming van het bosdecreet.

3.2. Op 22 augustus 2013 dient de BVBA Tervuren Invest voor de aanleg van de toegangsweg een aanvraag in voor de ontbossing van 2,82 are bos op een gedeelte van de percelen kadastraal bekend als Tervuren, 2de afdeling, sectie F, nrs. 77/A en 78. De ontheffing op het ontbossingsverbod wordt verleend op 28 november 2013.

3.3. Op 29 juni 2015 dient de BVBA Tervuren Invest een nieuwe ontheffingsaanvraag in.

3.4. Bij besluiten van 2 juli 2015 trekt de administrateur-generaal van het Agentschap voor Natuur en Bos voornoemde beslissing van 28 november 2013 in en verleent hij een nieuwe ontheffing op het ontbossingsverbod voor de aanleg van de toegangsweg.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat verzoekster “geen actueel, rechtstreeks en persoonlijk belang” heeft omdat de “aangehaalde nadelen [...] niet rechtstreeks voortkomend [zijn] uit de bestreden beslissingen”.

Zij stelt in dit verband:

“Het feit dat in een andere procedure i.v.m. een andere beslissing, die gevolgen van een volstrekt andere orde van grootte teweegbrengt, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen aanvaard werd dat verzoeker over een persoonlijk belang beschikt is niet relevant voor huidige procedure.

De bestreden beslissingen betreffen enkel de ontheffing van het verbod op ontbossing. Deze ontheffing is onder strikte voorwaarden toegekend. De bestreden beslissingen betreffen niet de stedenbouwkundige vergunningen voor de bouw van het rust - en verzorgingstehuis, noch deze voor de effectieve ontbossing.

Er moet aldus geoordeeld worden in welke mate de verzoekende partij aantoonbaar een belang te hebben bij het bestrijden van de bestreden beslissingen die uitsluitend betrekking hebben op de ontheffing van het verbod tot ontbossing voor een oppervlakte van 2,82 are op de percelen gelegen te Tervuren, 2e afdeling, sectie f, deel van de nrs. 77/A en 78.

[...] Verzoekende partij haalt verschillende argumenten aan om haar belang te staven.

Vooreerst stelt ze dat ze rechtstreekse hinder zal ondervinden van de ontbossing omdat ze woonachtig is naast het door het besluit geïsoleerde bouwperceel.

Er dient hierbij verduidelijkt te worden dat het perceel van verzoekster weliswaar gelegen is langs de akker waarop nadien gebouwd zal worden doch niet naast de te ontbossen oppervlakte.

De ontheffing van het verbod op ontbossing zal geen rechtstreekse invloed hebben op de aanwezigheid van de bomen in de woonomgeving of op de leefkwaliteit van verzoekende partij. Het aanpalende habitatrichtlijngebied blijft onaangetast.

Uit de documentatie inzake de plaatsgesteldheid blijkt bovendien dat het perceel van de verzoekende partij niet grenst aan het perceel dat zal ontbost worden. Haar woning is gelegen ten zuiden van de akker waarop het rusthuis in een latere fase zou kunnen ingeplant worden. De bomen waarop de ontbossing betrekking heeft, liggen aan het noordelijke deel van het perceel dat nog voor de akker ingeplant is. De overige bomen blijven bestaan. Visueel zal de verzoekende partij zelfs niet in de mogelijkheid zijn de ontbossing waar te nemen, wegens de aanwezigheid van zowel een akker als het blijvende bos die haar woning en de te ontbossen oppervlakte van elkaar scheidt.

Verzoekende partij haalt vervolgens aan dat de ontbossing zal leiden tot wateroverlast. Deze bedenking van verzoekende partij is ongefundeerd. De bestreden beslissing heeft betrekking op 2,82 are grond. De nieuwe aanplant van bomen moet vier keer zo groot zijn als de oppervlakte waarvoor de bestreden beslissing een ontheffing van het verbod tot ontbossing verleent. Verzoekende partij negeert dit gegeven in haar uiteenzetting. De uitvoering van de bestreden beslissing [...] veroorzaakt geen wateroverlast.

De eventuele verstoring van de rust en privacy die de verzoekende partij denkt te zullen ondervinden na de realisatie van het gehele project komt niet rechtstreeks voort uit de bestreden beslissing. De verstoring uit oorzaak van de bestreden beslissing is daarenboven volkomen verwaarloosbaar”.

5. In haar memorie van wederantwoord stelt verzoekster dat zonder de bestreden beslissing de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van het rust- en verzorgingstehuis niet verleend kan worden, dat “ter staving van het belang [...] even nuttig verwezen [kan] worden naar de nadelige hinder die [zij] zal ondervinden naar aanleiding van het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning waarbij de betrokken ontheffingsbeslissing een noodzakelijke

voorwaarde vormt”, dat zij eigenaar is van het pand gelegen aan de Hertenbergstraat 61, en dat de ontheffingsbeslissing betrekking heeft op “aangrenzende percelen gelegen aan de Hertenbergstraat nr. 57, kadastraal gekend 2de afdeling, sectie F, nummers 77a en 78”. Zij wijst erop dat zij gelet op het reliëf van het terrein en de nabije ligging rechtstreekse hinder en nadelen zal ondervinden door de tenuitvoerlegging van het ontheffingsbesluit. Meer concreet merkt verzoekster op dat zij in een “zeer rustige, landelijke en natuurrijke omgeving” woont en vanuit haar woning en tuin uitzicht heeft op voormelde percelen en de aanwezige bebossing, het rooien van de bomen onomkeerbare schade zal toebrengen aan haar woongenot en de natuurwaarden op het terrein, zij door de ontbossing geconfronteerd zal worden met wateroverlast en de aanleg van de toegangsweg in functie van het te verwezenlijken project - 160 nieuwe woongelegenheden met bijkomend af- en aanrijden van leveranciers, bezoekers en personeel - een verstoring meebrengt van de rust en haar privacy.

6. In haar laatste memorie voegt verzoekster nog toe dat “de ontheffing van het ontbossingsverbod een noodzakelijke schakel is in het administratief beslissingsproces dat uiteindelijk zou kunnen leiden tot de stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van het rusthuis” en dat “de verderzetting van dit administratief proces op grond van de bestreden, onwettige ontheffingsbeslissing op zichzelf nadelig is [voor haar]” en dat “de lopende vergunningsaanvragen voor het rusthuiscomplex op zich reeds een belangrijke minwaarde inhouden voor [haar] woning [...], aangezien een potentiële koper uiteraard rekening zou houden met de lopende vergunningsaanvragen en de ontheffingsbeslissing”. Voorst beklemtoont zij dat “het proceseconomisch niet te verantwoorden is dat de onwettige voorbeslissingen niet aangevochten zouden kunnen worden” en dat “de onwettigheid van die voorbereidende beslissingen immers belangrijke gevolgen kan hebben, die beter vroeg dan laat aan het licht komen”. Tot slot wijst verzoekster erop dat het bestreden besluit ook de voorwaarden bepaalt waaronder de ontheffing wordt toegestaan en, meer bepaald, dat als voorwaarde een compenserende bebossing wordt opgelegd langsheen de perceelsgrens waardoor zij haar zicht op het landschap zal verliezen.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 kunnen de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling bestuursrechtspraak worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang. De verzoekende partij moet doen blijken van het rechtens vereiste, rechtstreeks, persoonlijk, zeker en actueel belang bij de gevraagde vernietiging.

8. De bestreden ontheffing van het verbod op ontbossing wordt verleend onder naleving van de volgende voorwaarden:

“1° er dient een bebossing van 996 m² palend aan de percelen 30/B/2 en 30/D/2 uitgevoerd te worden. Deze aanplant dient minimaal tien meter te zijn en dient uitgevoerd te worden met inheemse loofboomsoorten (formaat 100/120). De bosaanplant dient in een plantverband van 2,5m x 2,5m uitgevoerd te worden en dient te bestaan uit minimaal drie rijen bomen;

2° de zone tussen de nieuwe weg en het perceel 80/C dient aangeplant te worden met zwart els (formaat 80/100) in een plantverband van 2,5 x 2,5 m”.

Verzoekster bewoont voornoemd perceel 30/B/2. De aan de ontheffing onlosmakelijk verbonden verplichting tot de aanleg van een nieuwe bomenrij langsheen het perceel van verzoekster, houdt een wijziging van de rechtstoestand in die rechtstreeks voortvloeit uit het bestreden besluit. De visuele effecten van de compenserende bebossing verlenen verzoekster op zich een voldoende belang om tegen de bestreden beslissing op te komen.

De exceptie wordt verworpen.

V. Heropening van het debat

9. Aangezien het verslag van de auditeur beperkt is tot het onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep, dient het debat te worden

heropend met het oog op een aanvullend verslag.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek van de zaak.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig november tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys